

0909 – 9. september

Loven kom inn ved siden av, for at fallet skulle bli større. Men der synden ble større, ble nåden enda mer overstrømmende rik. Rom 5: 20.

(I COR's Bibel: Lagen er med inkommen, at synden skulle överflöda. Men der synden överflödade, der överflödade nåden mycket mer).

Det er bare dem som drives og tvinges av synd og lov, som virkelig lovpriser Guds Lam som tok bort all synd. Gud er forsonet, «nådig mot våre overtredelser». Hans hjerte brenner av miskunnhet i kjærlighet til alle sine dyrkjøpte sjeler. Men de kan ikke frelses, de søker ikke til fristadene, uten at de jages og drives av blodhevneren. Derfor må Gud alltid plage og utmatte oss med lovens bud og dommer.

Josef brant av kjærlighet til brødrene når de kom til ham i Egypt, og var straks innstilt på å hjelpe dem. Men gjennom sin tolk «talte han hardt til dem». Han lot dem bli bundet og fengslet, han forskrekket og bedrøvet dem, for å gjøre de harde hjertene deres myke.

Slik må også Herren gjennom sin tjener og tolk, Moses, forskrekket, fengsle, tvinge og bedrøve oss. Men «det er ikke av hjertet han plager og bedrøver menneskenes barn». Alt det loven sier, det sier den «for at hver munn skal bli lukket igjen, og for at hele verden skal stå straffskyldig for Gud», og at synden skal flyte over (sv: överflöda).

I Rom 7 viser apostelen oss hvordan loven får synden til å flyte over. Der ser vi at loven ikke bare, som i et speil, viser oss synden. Men også gjennom forbudet vekker opp synden som hittil har sovet. Vekker den opp til aktiv kamp for at den ikke lenger skal få skjule seg, så synderen tror han er syndfri: «Jeg levde en tid uten lov, og da var synden død. Men når budet kom, våknet synden til live og virket all slags ondt begjær i meg».

Og nå er synderen straks blitt svak og hjelpsløs, han som før var så selvsikker og selvhjulpen, så stolt og så kristelig. Nå er han plutselig så svak og hjelpeløs at ingen ting i verden kan trøste ham. Nå blir livet i synden, som før var så kjært for ham, bare bittert. Det fremmede landet en slagmark. Men nå blir Faderhuset kjært for ham, ja, til og med tjenerstillingen der.

Å, så mye godt som kommer ut av det når synden flyter over. Og dette modnes ikke fram gjennom lovløshet, men gjennom loven. Til dette er loven god, men ikke til å gjøre menneskene gudfryktige. Merk deg, og husk det for alltid; at Skriften sier: «Loven kom inn for at synden skulle flyte over». – Merk deg: ikke overvinnes, men flyte over! Slik at akkurat når du vil bli bedre, så blir du bare verre! Når du vil være hyggelig og hellig, blir du tvert imot uhyggelig, og synden flyter over.

Når du vil elske Gud, da kjenner du hat, eller i alle fall en forferdelig kulde i hjertet. Når du vil være god og saktmodig, da koker bitterhet i deg. Når du vil være ren i tanker og hjerte, da «vekkes all slags ondt begjær i deg». Du vil være sønderknust og ydmyk, men da blir du steinhard, stiv og full av hovmot.

Det er dette Paulus kaller for at «budet som skulle gi liv, det gav meg bare død». At «synden kunne bli grenseløst syndig ved budet». Og dette er den rette virkningen av loven når den treffer hjertet.

Men nå passer det liksom på ingen måte, midt i en slik tilstand av synd og elendighet, å ta imot nåde. Derfor vrir sjelen seg til alle kanter for å finne andre utveier. Hvis loven ikke har truffet dypt nok, kan menneskene lett finne utløp og trøst gjennom egne gjerninger; sin anger, sin bønn, sin omvendelse, sin seier over enkelte synder, sitt nye kristelige liv.

Slik blir et menneske en fariseer. Én blir opptatt med ytre gjerninger, i diakonal og religiøs virksomhet. En annen har sin frelse ved botsbenken, i tårer, bønner, forsakelse, ydmykhet, og ved å ta avstand fra verden. En tredje demper uroen som er vekket i ham ved engasjert studie av åndelig litteratur. Han samler kunnskap og klar åndelig lære, uten selv å ha «smeltet sammen med» budskapet han tok til seg o. s. v.

Nå er tiden inne for Åndens overbevisnings eller straffende embete. Alle disse «helgnene» skal loven overbevise. Om hva da? – Om synd fordi de ikke tror på meg. Ånden skal åpenbare for dem at selv om de har gjort alt noe dødelig menneske kan gjøre. Om de har angret synden så de kunne gråte blod. Om de har bedd dag og natt på sine bare knær. Om de har tuktet seg selv på det strengeste, kjempet til blods mot synden, nektet sine øyne å se, sine ører å høre og sin tunge å tale noe som helst unyttig. Nektet sin munn å smake og hele sitt legeme å nyte noe som helst unyttig.

Om de har gitt alle sine eiendeler til de fattige og brukt all sin tid på sin nestes behov. Om de har profetert i Jesu navn, og gjort mange kraftige gjerninger i Jesu navn, –.

Så skal Herren med sårene i hender og side fordømme dem og si: «Gå bort fra meg, dere som gjorde urett, – på grunn av synd, fordi dere ikke trodde på meg».

Ånden skal åpenbare for dem at de med all denne sin hellighet, likevel skal kastes ut i det ytterste mørke. Fordi de ikke hadde Kristi rettferdighets bryllupsklær. Fordi de ikke hadde hatt hele sin trøst bare i den blodige Frelseren på Golgata. Ikke har gjort det bytte med ham at han har tatt deres synder på seg, og de har fått motta hans rettferdighet.

Å, la nå dette én gang for alle stå fast for deg: Hvis ikke hans gjerninger er dine gjerninger, hvis ikke hans anger, hans bønner, hans lidelse og død er blitt ditt, – da er du evig fortapt.